

DOI: [10.32702/2307-2156-2020.2.1](https://doi.org/10.32702/2307-2156-2020.2.1)

УДК 65.012:35.076.2

*M. I. Сьомич,
д. е. н., доцент, професор кафедри публічного управління та адміністрування,
Полтавська державна аграрна академія
ORCID: 0000-0001-7049-9992*

МИРГОРОДСЬКИЙ СУБРЕГІОН ЯК ОБ'ЄКТ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ

*M. Semich
Doctor of Economic Sciences, Associate Professor,
Professor of the Department of Public Management and Administration of
Poltava State Agrarian Academy*

MIRGOROD SUBREGION AS A LOCAL GOVERNMENT ENTITY

У статті проаналізовано теоретичне визначення поняття «субрегіон». Виявлено, що однорідність регіонального економічного простору досягається за рахунок концентрації, інтеграції та конвергенції господарських зв'язків у регіоні. Досліджено, що у рамках процесу розробки Стратегії у 2017 р. адміністрацією м. Миргород та Миргородського району Полтавської області був підписаний та направлений на реєстрацію до Мінрегіонбуду договір про співробітництво громад сільських рад, території яких прилеглі до м. Миргорода (відповідно до п. 331 ст. 26 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», Закону України «Про співробітництво територіальних громад»), в тому числі 10 сільських рад (Вовнянська, Гаркушинська, Дібрівська, Зубівська, Петрівцівська, Попівська, Слобідська, Хомутецька, Шахворостівська та Ярмаківська). Проаналізовано складові Стратегії сталого розвитку Миргородського субрегіону до 2028 р.

The article analyzes the theoretical definition of the concept of «subregion». It is revealed that the homogeneity of the regional economic space is achieved through concentration, integration and convergence of economic ties in the region. It was investigated that within the framework of the Strategy development process in 2017 the administration of cooperation of communities of rural councils whose territories were adjacent to the city of Myrhorod was signed and sent for registration to the Minregionstroy by the administration of Myrhorod and Myrhorod district of Poltava region (in accordance with Article 331 of the Law of Ukraine «On Local Self-Government in Ukraine», the Law of Ukraine «On Cooperation of Territorial Communities»), including 10 village councils (Vovnyansk, Garkushinskaya, Dibrivskaya, Zubivska, Petrivtsivska, Popivska, Slobidska, Khom, Utezka, Shakhvrostovska and Yarmakivska). The components of the Strategy for the Sustainable Development of the Myrhorod Sub-Region to 2028 are analyzed.

The subregion's internal environment contains the potential that enables it to function, and therefore to exist and evolve over a period of time. Subregions (as a difficult structured entity) are difficult to control. Local authorities assume the functions of providing administrative, communal, social, cultural and other services, perform financial and budgetary, production and economic

functions, functions of territorial-spatial planning, protection of public rights and property interests of the population, regulation and coordination, and in no way does not perform the functions of general management (which is inherent in the command-administrative economy).

Therefore, based on this experience, we consider it advisable to continue the process of sub-regionalization of other regional regions in order to comprehensively address the economic development of several territorial communities with close geographical location, economic links, common infrastructure and enterprises that actively use the labor resources of neighboring territorial communities.

Ключові слова: місто; сільська рада; міська рада; субрегіон; місцеве самоврядування; стратегія.

Keywords: city; village council; city council; subregion; local government; strategy.

Постановка проблеми.

Внутрішнє середовище субрегіону містить у собі потенціал, що дає йому можливість існувати і розвиватися в певному життєвому циклі. Субрегіони (як складно структурований об'єкт) контролювати достатньо важко. Місцева влада приймає зазвичай приймає на себе функції надання адміністративних, соціальних, комунальних, культурних та інших послуг, виконує виробничо-економічні, фінансово-бюджетні функції, елементи територіально-просторового планування, регулювання та координації; забезпечує захист громадських прав та майнових інтересів громади, і на відміну від командно-адміністративної економіки не виконує функції всезагального менеджменту.

Механізм стратегічного управління розвитком субрегіону у включає наявність затвердженого стратегії, проектів і програм розвитку окремих галузей, організаційних структур для їх реалізації та цілковитого моніторингу стратегії, бюджетів тощо. У динаміці він складається з таких етапів: попередній, стратегічний і реалізації. Міська, районна та сільські ради в комплексі з іншими установами та приватними підприємствами і громадою займається формуванням стратегії розвитку субрегіону.

Актуальність дослідження визначається необхідністю дослідження формування субрегіону на районному рівні та реалізації стратегії його ефективного розвитку.

Аналіз досліджень і публікацій.

Питанню створення результативної системи управління довгостроковим розвитком субрегіонів присвячені наукові праці різних вчених, серед яких О. Віханський, В. О. Василенко, Ю. Г. Гришаєва, О. Є. Рубель, І. Л. Парасюк, В. П. Дикань, В. М. Осипов, І. Д. Півоварчук, В. Ф. Семенов, О. Г. Топчієв, Т. М. Безверхнюк, З. В. Тітенко, І. В. Тяжкороб, Е. А. Чернов та інші. Однак у наукових працях не повною мірою висвітлено формування субрегіону як системної цілісності на рівні району.

Постановка завдання.

Метою дослідження є аналіз формування субрегіону на рівні Миргородського району Полтавської області та елементів реалізації стратегії його ефективного розвитку.

Виклад основного матеріалу.

Прагнення України до подальшої інтеграції до Євросоюзу обумовлює вивчення досвіду існуючого в цих країнах територіального устрою. Так, європейська концепція регіональної політики, розглядаючи регіон як життєве середовище, передбачає єдину класифікацію територій згідно номенклатури територіальних одиниць для статистики (NUTS), основною ознакою якої є ступінь соціально-економічного розвитку територій. Згідно з цією класифікацією, найвищою ланкою адміністративно-територіального поділу країни є макрорегіон (чисельність населення – 3–7 млн. осіб); другий рівень – регіон (0,8–3 млн. осіб); третій рівень – субрегіон або підрегіон (0,15– 0,8 млн. осіб); четвертий і п'ятий рівні територій – місцеві або локальні адміністративні території [13, с. 4].

Топчієв О., Безверхнюк Т. і Тітенко З. не розмежовують регіональні рівні та дають їм загальне визначення, згідно з яким «регіон» (макрорегіон, субрегіон) – це органічна складова територіального устрою країни, яка виділяється за характерним поєднанням природно-ресурсних, історико-географічних, етнонаціональних і демографічних, економічних і культурних особливостей, має своє ядро – регіональний центр і обов'язково акцентує свою своєрідність із чітко визначеними функціями у формуванні господарського комплексу» [11, с. 28]. Таке трактування є цілком обґрунтованим, оскільки «його (регіону) понятійними супутниками можуть виступати уже застосовувані похідні «субрегіон», «макрорегіон» за тієї лише необхідної умови, що вся ідеологія регіональної історії розповсюджується і на термінологічні супутники» [14, с. 39]. Водночас виділення макрорегіонального та субрегіонального рівнів дозволяє більш детально підійти до розробки концепції регіонального розвитку з урахуванням усіх особливостей досліджуваної території [12, с. 26].

Необхідність відокремлення субрегіонального рівня з'являється й у сучасному законодавстві.

Міністерством регіонального розвитку та будівництва України розроблено проект Концепції реформи адміністративно-територіального устрою України, де юридично не сформульовано визначення поняття «субрегіон», хоча фактично воно розглядається як «укрупнений район порівняно з іншими». На практиці потреба у формуванні субрегіональної форми територіальної організації продуктивних сил виникла в процесі стратегічного планування економічного розвитку міст [3].

Отже, спираючись на цей досвід, вважаємо доцільним продовжити процес субрегіоналізації інших обласних регіонів задля комплексного вирішення проблем економічного розвитку декількох територіальних громад, які мають близьке географічне розташування, економічні зв'язки, спільну інфраструктуру та підприємства яких активно використовують трудові ресурси сусідніх територіальних громад. «Локальні території, що ведуть конкурентну боротьбу за інвестиційні ресурси, сьогодні практично втрачають географічний сенс, набуваючи сенс бізнес-середовища, якому притаманні не географічні, а суті економічні характеристики, такі як розвиток ділового клімату, інвестиційна привабливість, тенденції демографічних показників, наявність науково-освітніх центрів тощо» [2, с. 144].

Таким чином, узагальнюючи вищеведені теоретичні положення, можна запропонувати розуміння сутності субрегіональної форми територіальної організації як частини економічного простору (середовища) території (регіону), у межах якої забезпечується взаємодія сукупності наявних і функціональних елементів продуктивних сил на основі принципів стратегічного партнерства, що дозволяє підвищити конкурентоспроможність як субрегіону, так і регіону в цілому. При цьому «однорідність регіонального економічного простору досягається за рахунок концентрації, інтеграції та конвергенції господарських зв'язків у регіоні» [1, с. 12–17].

Субрегіони в межах кожного обласного регіону – це об'єктивно функціонуючі комірки територіальної організації життя суспільства. Такий вибір пріоритетів є практично безальтернативним в умовах кризи, адже це прискорює розвиток місцевого самоврядування, забезпечує високу ефективність суспільного виробництва, результативніше вирішує проблеми територіального управління, розселення, соціально-демографічні, екологічні та інші проблеми [9, с. 55]. Автори наукових статей [7, с. 52; 5, с. 208; 8, с. 17] виокремлюють Придунайський субрегіон (м. Ізмаїл, Болградський, Ізмаїльський, Кілійський, Кенійський райони Одеської області), субрегіон Українського Придунав'я, (частина регіону басейну Дунаю в Україні, адміністративно в нього входять території Одеської, Чернівецької, Закарпатської та Івано-Франківської області), Одеський субрегіон (він охоплює територію м. Одеса, трьох навколошніх районів – Біляївського, Комінтернівського та Овідіопольського і міст обласного значення, розташованих у цих районах, – Іллічівськ, Теплодар та Южне тощо).

У рамках процесу розробки Стратегії у 2017 р. адміністрацією м. Миргород та Миргородського району Полтавської області був підписаний та направлений на реєстрацію до Мінрегіонбуду договір про співробітництво громад сільських рад, території яких прилеглі до м. Миргорода (відповідно до п. 331 ст.26 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», Закону України «Про співробітництво територіальних громад»), в тому числі 10 сільських рад (Вовнянська, Гаркушинська, Дібрівська, Зубівська, Петрівцівська, Попівська, Слобідська, Хомутецька, Шахворостівська та Ярмаківська). Центром субрегіону буде Миргород – місто обласного значення площею 2859,0 га. Передбачається, що завершення формування території субрегіону відбудеться до 2028 р.

Миргород – це місто обласного підпорядкування, центр Миргородського району. Система самоврядування в м. Миргород включає територіальну громаду, та міську раду: міського голову і виконавчий комітет, а також апарат Миргородської міської ради. Міська рада є органом місцевого самоврядування (муніципалітетом), що представляє територіальну громаду міста та здійснює від її імені та в її інтересах функції і повноваження місцевого самоврядування, визначені Конституцією України, та іншими законами [6].

Географічне розташування: м. Миргород розташоване на берегах р. Хорол. Через субрегіон проходять автомобільні дороги Т1710, Т1715, Т1719 та Р42, а також залізниця. Залізничний вокзал «Миргород» розташований на основному напрямку Харків-Київ, на відліку між станціями Полтава – 100 км, Ромодан – 26 км. Середньорічна температура на території субрегіону складає: у липні +16,5 °C, у січні –6,1°C [6]. Миргородський субрегіон – це екологічна перлина не лише Полтавщини, а й взагалі України (рис. 1).

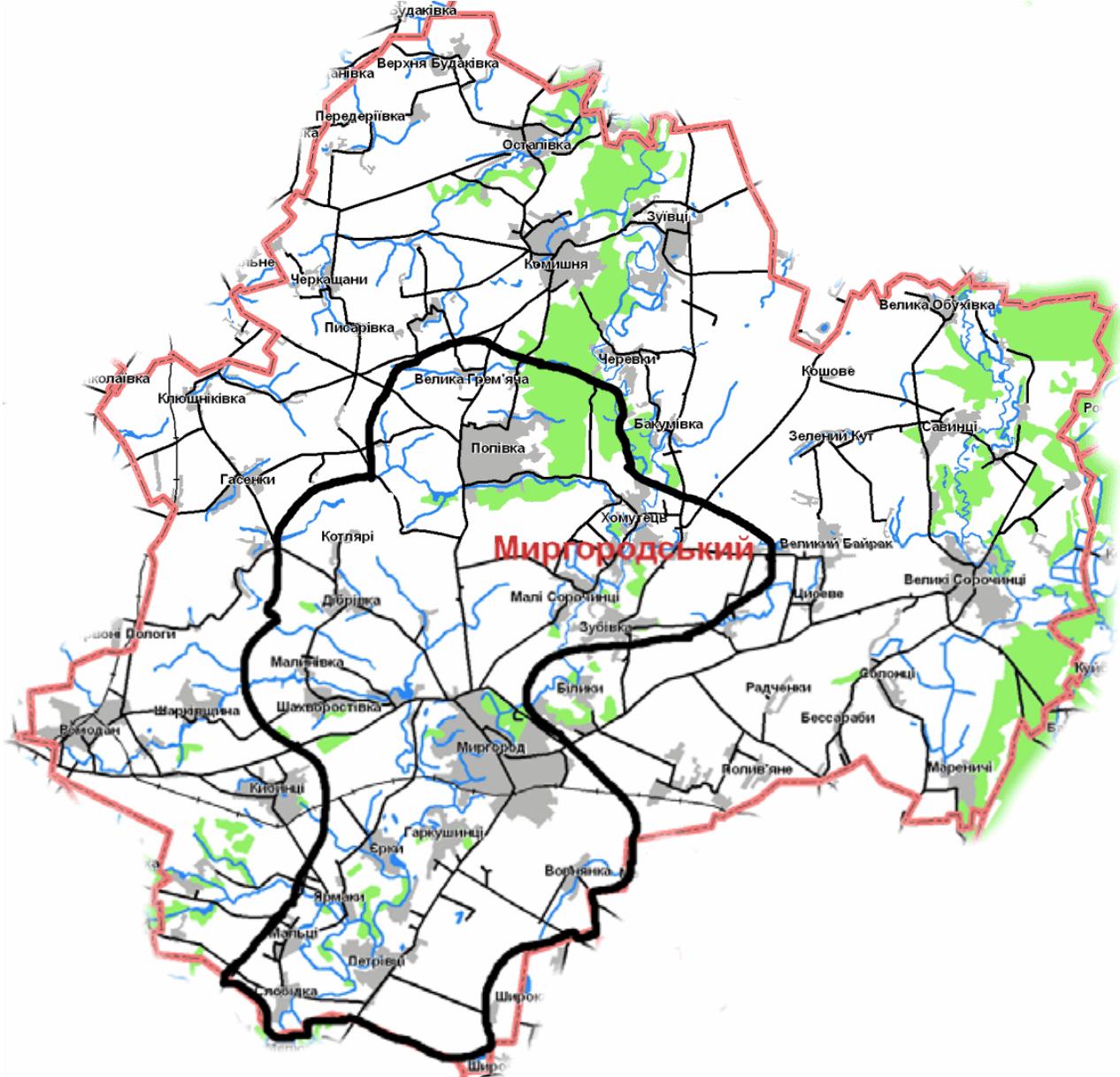

Рис. 1. Карта Миргородського субрегіону (проект)

Джерело: побудовано автором на основі [6]

Природні умови на території субрегіону визначаються тим, що він розташований у лісостеповій географічній зоні лівобережної частини Придніпровської низини. Це обумовило м'який, без різких коливань температури, клімат (середньорічна літня температура – $+16,5^{\circ}\text{C}$, зимова – $-6,1^{\circ}\text{C}$). Кількість опадів – 494 мм / рік. Миргородський субрегіон розташований в Східноукраїнській нафтогазоносній області. Розташований в зоні чорноземних ґрунтів з типовими малогумусними, середньо- і важкосуглинистими видами. У ґрутовому покриві міста переважають глибокі мало гумусні чорноземи. З глибиною ґрунт переходить в материнську породу – глину. Водноносний горизонт мінеральної води «Миргородська» знаходиться в Юрських відкладеннях на глибині 620 м, фільтрат виходить з глибини 660-690 м, вода виходить на поверхню під тиском (фонтан до 6м), температура $+20-22^{\circ}\text{C}$. На території субрегіону зосереджена велика кількість лісових масивів, серед яких переважають змішані та хвойні ліси, багаті на гриби та ягоди [6].

За даними Головного управління статистики, станом на 1 січня 2020 року на території населених пунктів, що входять до субрегіону «Миргород» проживало близько 54 тис. осіб, у тому числі у м. Миргород – 39,6 тис. осіб, в сільській місцевості – 14,5 тис. осіб (табл. 1).

Таблиця 1.

Чисельність жителів Миргородського району, що ввійдуть до складу субрегіону, 2015-2019 рр., осіб

Населення	Роки					2019 р. від 2015 р., (+, -)
	2015	2016	2017	2018	2019	
м. Миргород	41208	41125	40908	39845	39561	-1647
Вовнянська сільська рада (село Вовнянка)	546	543	485	498	456	-90
Гаркушинська сільська рада (села Гаркушинці, Рибальське)	1458	1452	1420	1412	1402	-56
Дібрівська сільська рада (села Дібрівка, Верховина, Веселе, Глибоке, Котлярі, Показове, Стовбіне, Шпакове)	1215	1158	1059	1048	1044	-171
Зубівська сільська рада (села Зубівка, Руда)	1193	1189	1128	1105	1057	-136
Петрівцівська сільська рада (села Петрівці і Кузьменки)	1798	1789	1745	1712	1685	-113
Попівська сільська рада (села Попівка, Велика Грем'яча та Мала Грем'яча)	3337	3259	3206	3073	2949	-388
Слобідська сільська рада (села Слобідка, Мальці, Носенки, Осове)	1011	1009	1006	986	957	-54
Хомутецька сільська рада (села Хомутець, Довгалівка, Малі Сорочинці)	2589	2545	2514	2489	2477	-112
Шахворостівська сільська рада (село Шахворостівка, Деркачі, Любівщина, Малинівка)	1802	1792	1791	1780	1773	-29
Ярмаківська сільська рада (села Ярмаки, Ємці, Єрки)	805	758	714	715	720	-85
Всього	56962	56619	55976	54663	54081	-2881

Джерело: побудовано автором на основі [6]

У цілому, Миргородський субрегіон у 2019 р. налічував 54 тис. осіб, що на 2,8 тис. осіб менше ніж у 2015 р.

Протягом останніх років на території Миргородського субрегіону спостерігаються негативні тенденції природного приросту населення. Міграційний рух населення, протягом 2015-2019 рр., має позитивну тенденцію. Але у загальному підсумку, позитивне сальдо міграційного руху не перекриває втрат природнього приросту у загальній кількості наявного населення на території субрегіону.

За рівнем освіти серед населення у віці понад 18 років переважає частка з повною загальною середньою освітою (без врахування базової загальної середньої) – 31,9 % та початковою вищою освітою – 23,9 %. Майже рівну частку становлять особи з повною вищою освітою – 14,7 %, базовою загальною середньою – 11,3 %, початковою загальною – 10,4 %.

Для ефективної реалізації регіональної та місцевої політики потрібне узгодження цілей, пріоритетів, завдань та заходів центральних, регіональних і місцевих органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування стосовно як розв'язання нагальних проблем розвитку, так і досягнення довгострокових стратегічних цілей. Тому розробка та реалізація Стратегії сталого розвитку субрегіону здійснюється на основі системи взаємопов'язаних документів: Державної стратегії регіонального розвитку України на період до 2020 р. та Плану заходів з її реалізації; Стратегії розвитку Полтавської області до 2020 р. та Плану заходів з її реалізації.

Стратегічні напрями, визначені Стратегією сталого розвитку Миргородського субрегіону до 2028 р., сформовано відповідно до цілей Стратегії розвитку Полтавської області (рис. 2).

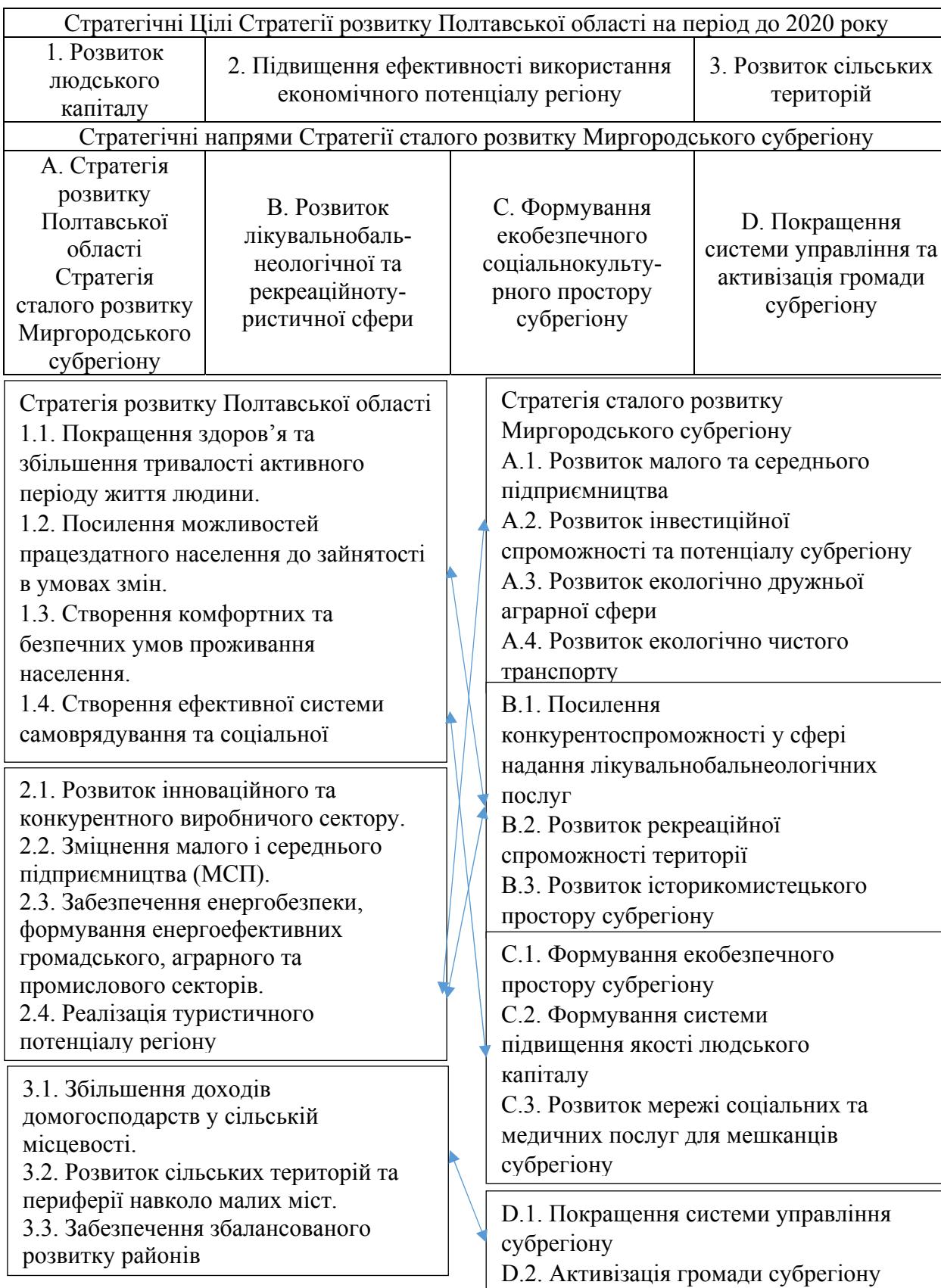

Рис. 2. Узгодження стратегії розвитку Миргородського субрегіону зі стратегією розвитку Полтавської області
Джерело: [10]

У цілому, стратегія розвитку Миргородського субрегіону узгоджена зі стратегією розвитку Полтавської області. Основними стратегічними напрямками розвитку Миргородського субрегіону до 2028 р. визначено: формування екобезпечно-соціально-культурного простору субрегіону. Стратегічні цілі: розвиток

малого та середнього підприємництва, розвиток інвестиційної спроможності та потенціалу субрегіону, розвиток екологічно дружньої аграрної сфери, розвиток екологічно чистого транспорту;

розвиток лікувально-бальнеологічної та рекреаційно-туристичної сфери. Стратегічні цілі: посилення конкурентоспроможності у сфері надання лікувально-бальнеологічних послуг; розвиток рекреаційної спроможності території; розвиток історико-мистецького простору субрегіону;

розвиток бізнесу та зеленої економіки. Стратегічні цілі: формування екобезпечного простору субрегіону, формування системи підвищення якості людського капіталу, розвиток мережі соціальних і медичних послуг для мешканців субрегіону;

покращення системи управління та активізація громади субрегіону. Стратегічні цілі: покращення системи управління субрегіону, активізація громади субрегіону.

Наскільки успішним виявиться реалізація Стратегії залежатиме від позитивних економічних та інших змін, що впливають на досягнення цілей. Для забезпечення належного рівня відповідальності за реалізацію Стратегії, необхідно створити систему моніторингу її реалізації. Така система має включати Орган з моніторингу – Комітет з управління впровадженням Стратегії та Документ – Положення про систему моніторингу впровадження Стратегії [4].

Забезпечення реалізації – це управлінське завдання, яке передбачає контроль за діяльністю численних організацій, які задіяні у процесі впровадження Стратегії. Цим має займатись Комітет з управління впровадженням, створений за принципом тендерної збалансованості з представників органу місцевого самоврядування, громадськості та бізнесу (керівники органів місцевого самоврядування, їх заступники, керівники управління та відділів, приватні підприємці, представники об'єднань громадян, суміжних територіальних громад). Питання впровадження проектів і заходів Стратегії мають належати виключно до компетенції Комітету з управління впровадженням. Саме Комітет з управління впровадженням Стратегії є відповідальним за забезпечення актуальності та реалістичності стратегічних і оперативних цілей та за їх досягнення [4].

Фінансування заходів та проектів Стратегії сталого розвитку Миргородського субрегіону передбачається за рахунок: міжбюджетних трансфертів з державного бюджету місцевим бюджетам; фінансових ресурсів суб'єктів регіональної політики, державних та приватних партнерів об'єднаних на принципах державно-приватного партнерства, міжнародних інституцій; капітальних видатків державного бюджету; державних цільових програм, у тому числі програм подолання депресивності територій; угод щодо регіонального розвитку; програм і заходів, включаючи інвестиційні програми (проекти), що реалізуються за рахунок коштів Державного фонду регіонального розвитку [10].

В цілому, формування «субрегіону» спрямоване на економію всіх видів ресурсів та раціональне використання прилеглих до м. Миргород територій.

Висновки.

Європейська практика націлює на необхідність реалізації в Україні нової стратегії у відносинах регіонів. Беззаперечно, шляхом диференціації регіону на субрегіони можна раціонально забезпечити раціональну базу для управління динамікою системи.

До складу Миргородського субрегіону Полтавської області буде віднесенено: м. Миргород, Вовнянська, Гаркушинська, Дібрівська, Зубівська, Петрівська, Попівська, Слобідська, Хомутецька, Шахворостівська, Ярмаківська сільські ради. Центром субрегіону буде Миргород – місто обласного значення площею 2859,0 га. Передбачається, що завершення формування території субрегіону відбудеться до 2028 р. Дано форма стратегічного планування є процесом прийняття рішень, що базуються на проблемах перспективної громади та їх вирішенні шляхом тісної співпраці з сільськими радами, та створює основу для подальших дій, таких як: встановлення пріоритетів, вибору найкращих варіантів та розподілу часу, коштів, експертного потенціалу, задля досягнення погоджених цілей та реалізації спільних проектів, цікавих для перспективної території.

У перспективі подальші дослідження будуть спрямовані на вивчення особливостей життєдіяльності субрегіонів з погляду раціонального використання ресурсного потенціалу та управління ним.

Список літератури.

1. Василенко В. О. Методология экономической диагностики регионов. *Экономика Украины*. 2008. № 9. С. 4–17.
2. Гришаєва Ю. Г. Компромісні підходи до визначення стратегічних напрямів залучення прямих іноземних інвестицій в Україну. *Вісник Хмельницького національного університету*. 2009. № 4. Т. 9. С. 141–145.
3. Концепції реформи адміністративно-територіального устрою України. URL: <http://www.csi.org.ua/www/?p=865> (дата звернення 25.01.2020 р.).
4. Методологія роботи над Стратегією розвитку територіальної громади. URL: <http://myrgorod.pl.ua/files/images/Economika/Strategiya/metodologiya.pdf> (дата звернення 05.01.2020).
5. Осипов В. М., Півоварчук І. Д. Характеристика якості життя населення Придніпров'я в соціологічному опитуванні та статистичному вимірі. *Економічні інновації*. 2012. Вип. 47. С. 206–213.
6. Офіційний сайт Миргородської міської ради. URL: <http://myrgorod.pl.ua> (дата звернення 05.01.2020).
7. Парасюк І. Л. Стан та тенденції територіальної концентрації економіки Одеської області на прикладі Одеського субрегіону. *Економіст*. 2011. № 1. С. 51–53.

8. Рубель О. С. Дунайська стратегія ЕС – інституціональний інструмент регіональної економікоекологічної політики. *Економіст*. 2010. № 10. С. 16-19.
9. Семенов В. Ф. Застосування методів територіальної диференціації для оцінки економічного потенціалу регіону. *Науковий вісник Чернігівського державного інституту економіки і управління*. 2010. № 1 (5). С. 54-61.
10. Стратегія сталого розвитку Миргородського субрегіону до 2028 року. URL: http://myrgorod.pl.ua/files/images/Economika/Strategiya/strateg_proekt.pdf (дата звернення 06.01.2020 р.).
11. Топчієв О. Г., Безверхнюк Т. М., Тітенко З. В. Регіональний розвиток України і становлення державної регіональної політики: навч.-метод. посіб. Одеса: ОРІДУ НАДУ, 2005. 224 с.
12. Тяжкороб І. В. Теоретичні засади формування субрегіональних форм територіальної організації. *Економіка, фінанси, право*. 2019. № 7. С. 25-27.
13. Формування регіональної політики: європейський досвід – уроки для України. *Центр Розумкова. Національна безпека і оборона*. 2008. № 4. С. 3–11.
14. Чернов Е. А. Региональная история: опыт теоретической интерпретации. *Харківський історіографічний вісник*. 2006. Вип. 8. С. 38–48.

References.

1. Vasilenko, V. O. (2008), “Methodology of economic diagnosis of regions”, *Jekonomika Ukrainy*, vol. 9, pp. 4–17.
2. Grishaeva, Yu. G. (2009), “Compromising Approaches to Defining Strategic Directions for Attracting Foreign Direct Investment in Ukraine”, *Visnyk Khmelnytskoho natsionalnoho universytetu*, vol. 9, pp. 141–145.
3. Instytut hromadians'koho suspil'stva (2009), “Concepts of reforming the administrative and territorial structure of Ukraine”, available at: <http://www.csi.org.ua/www/?p=865> (Accessed 25 January 2020).
4. Mirgorod City Council (2020), “Methodology of work on the Strategy for development of the territorial community”, available at: <http://myrgorod.pl.ua/files/images/Economika/Strategiya/metodologiya.pdf> (Accessed 5 January 2020).
5. Osipov, V. M. and Pivovarchuk, I. D. (2012), “Characteristics of the quality of life of the population of the Dnieper region in a sociological survey and statistical dimension”, *Ekonomichni innovatsii*, vol. 47, pp. 206-213.
6. The official site of the Mirgorod City Council (2020), available at: <http://myrgorod.pl.ua> (Accessed 5 January 2020).
7. Parasyuk, I. L. (2011), “The state and tendencies of territorial concentration of economy of Odessa region on the example of Odessa sub-region”, *Ekonomist*, vol. 1, pp. 51-53.
8. Rubel, O. E. (2010), “The Danube Strategy of the EU - an institutional tool for regional economic and environmental policy”, *Ekonomist*, vol. 10, pp. 16-19.
9. Semenov V. F. (2010), “Application of territorial differentiation methods to assess the economic potential of the region”, *Naukovyi visnyk Chernihivskoho derzhavnoho instytutu ekonomiky i upravlinnia*, vol. 5, pp. 54-61.
10. Mirgorod City Council (2020), “Strategy for sustainable development of the Myrhorod sub-region until 2028”, available at: URL: http://myrgorod.pl.ua/files/images/Economika/Strategiya/strateg_proekt.pdf (Accessed 6 January 2020).
11. Topchiyev, O. G. Bezverhnyuk, T. M. and Titenco, Z. V. (2005), *Rehionalnyi rozvytok Ukrainy i stanovlennia derzhavnoi rehionalnoi polityky* [Regional development of Ukraine and formation of state regional policy], ORIDU NADU, Odesa, Ukraine.
12. Tyazhkorob, I. V. (2019), “Theoretical bases of formation of subregional forms of territorial organization”, *Ekonomika, finansy, pravo*, vol. 7, pp. 25-27.
13. Razumkov Centre (2008) “Regional policy-making: European experience – lessons for Ukraine”, *Tsentr Rozumkova. Natsionalna bezpeka i oborona*, vol. 4, pp. 3-11.
14. Chernov, E. A. (2006), “Regional history: the experience of theoretical interpretation”, *Kharkivskyi istoriohrafsichnyi visnyk*, vol. 8, pp. 38-48.

Стаття надійшла до редакції 29.01.2020 р.